

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Малюзіна Івана Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини десятої статті 183² Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII, частини другої статті 13, частини сьомої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII, першого речення частини першої статті 2 Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI

м. К и ї в
18 квітня 2018 року
№ 109-2(II)/2018

Справа № 3-142/2018(231/18)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Лемака Василя Васильовича,
Тупицького Олександра Миколайовича – доповідача,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Малюзіна Івана Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності)

положень частини десятої статті 183² Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII, частини другої статті 13, частини сьомої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 29, ст. 399) зі змінами, першого речення частини першої статті 2 Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI (Відомості Верховної Ради України, 2012 р., № 12–13, ст. 82) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Тупицького О.М. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Малюзін Іван Петрович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення частини десятої статті 183² Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII (далі – Кодекс), частини другої статті 13, частини сьомої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб,

звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII зі змінами (далі – Закон № 2262), першого речення частини першої статті 2 Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI зі змінами (далі – Закон № 3668).

Згідно з частиною десятою статті 183² Кодексу у разі оскарження в апеляційному порядку постанови, прийнятої у скороченому провадженні, судові рішення апеляційної інстанції у такій справі є остаточним і оскарженню не підлягає.

Положення першого речення частини першої статті 2 Закону № 3668 передбачають, що максимальний розмір пенсії (крім пенсійних виплат, що здійснюються з Накопичувального пенсійного фонду) або щомісячного довічного грошового утримання (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною), призначених (перерахованих), зокрема, відповідно до Закону № 2262, не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність.

За частиною другою статті 13 Закону № 2262 максимальний розмір пенсії за вислугу років, обчислений відповідно до цієї статті, не повинен перевищувати 70 процентів відповідних сум грошового забезпечення.

Згідно з положеннями частини сьомої статті 43 Закону № 2262 максимальний розмір пенсії (з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати десяти прожиткових мінімумів, установлених для осіб, які втратили працездатність; тимчасово, по 31 грудня 2017 року, максимальний розмір пенсії

(з урахуванням надбавок, підвищень, додаткової пенсії, цільової грошової допомоги, пенсії за особливі заслуги перед Україною, індексації та інших доплат до пенсії, встановлених законодавством, крім доплати до надбавок окремим категоріям осіб, які мають особливі заслуги перед Батьківщиною) не може перевищувати 10 740 гривень.

Суб'єкт права на конституційну скаргу просить перевірити положення частини десятої статті 183² Кодексу на відповідність статті 55 Конституції України, а положення першого речення частини першої статті 2 Закону № 3668, частини другої статті 13, частини сьомої статті 43 Закону № 2262 – на відповідність частині п'ятій статті 17, статтям 21, 22, частині першій статті 58 Конституції України.

Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів вбачається, що Хмельницький міськрайонний суд Хмельницької області відмовив Малюзіну І.П. у задоволенні позову щодо зобов'язання Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області здійснити перерахунок пенсії, а Вінницький апеляційний адміністративний суд залишив постанову суду першої інстанції без змін.

Автор клопотання зазначає, що суд не задовольнив його адміністративний позов щодо захисту порушеного права, посиляючись на норми, які оспоруються.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить з такого.

Згідно зі статтею 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша); у конституційній скарзі містяться:

конкретні положення закону України, які належить перевірити на відповідність Конституції України, та конкретні положення Конституції України, на відповідність яким належить перевірити закон України; обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону; відомості про документи і матеріали, на які посилається суб'єкт права на конституційну скаргу, із наданням копій цих документів і матеріалів (пункти 5, 6, 7 частини другої).

Малюзін І.П. просить Конституційний Суд України перевірити на відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, положення частини другої статті 13 Закону № 2262, які не були застосовані в остаточному судовому рішенні у його справі. Таким чином, автор клопотання не дотримав вимог частини першої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Із аналізу конституційної скарги вбачається, що суб'єкт права на конституційну скаргу не зазначив конкретних положень статті 22 Конституції України, на відповідність яким необхідно перевірити положення першого речення частини першої статті 2 Закону № 3668, частини сьомої статті 43 Закону № 2262, застосовані в остаточному судовому рішенні у його справі, тобто не дотримав вимог пункту 5 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Невідповідність вимогам статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“ є підставою для визнання конституційної скарги неприйнятною.

Положення частини сьомої статті 43 Закону № 2262 Рішенням Конституційного Суду України від 20 грудня 2016 року № 7-рп/2016 визнані такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними).

Отже, є підстави для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктами 4, 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги; наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, статтями 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою громадянина Малюзіна Івана Петровича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини десятої статті 183² Кодексу адміністративного судочинства України в редакції до внесення змін Законом України „Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів“ від 3 жовтня 2017 року № 2147–VIII, частини другої статті 13, частини сьомої статті 43 Закону України „Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб“ від 9 квітня 1992 року № 2262–XII зі змінами, першого речення частини першої статті 2 Закону України „Про заходи щодо законодавчого забезпечення реформування пенсійної системи“ від 8 липня 2011 року № 3668–VI зі змінами на підставі пунктів 4, 6 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги;

наявність рішення Конституційного Суду України щодо того самого предмета конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

Судді
Конституційного Суду України

Лемак В.В.

Сліденко І.Д.

Тупицький О.М.